

frygt for, at deres midlertidige opholdstilladelse kan inddrages. Denne del af forslaget er udtryk for en småtskåren adfærdskontrol.

RV, SF og EL finder, at der er behov for en massiv styrkelse af den personrettede integrationsindsats. RV, SF og EL beklager derfor, at lovforslaget på baggrund af de økonomiske konsekvensberegninger og af, at der ikke forventes nye kommunale aktiviteter som følge af lovforslaget, næppe vil få nogen integrationseffekt. Lovforslaget er mere papirnusseri og detailstyring af de kommunale sagsbehandlere, og det fjerner fokus fra den personrettede indsats, hvorfor risikoen for ringere integration som følge af lovforslaget er overhængende. RV, SF og EL tilslutter sig endvidere UNHCR's vurderinger såvel af, at det er usandsynligt, at integrationen fremmes ved at gøre det vanskeligere at opnå permanent opholdstilladelse, som af, at integrationserklæringen virker mod sin erklærede hensigt.

Mere generelt kan SF's medlem af udvalget som nævnt allerede ved lovforslagets 1. behandling endvidere tilslutte sig den udtalelse fra 12 kendte forfattere, der er gengivet i Politiken den 15. december 2005, om at der i de senere år er foregået en åbenlys diskriminering af de etniske mindretal i Danmark både i sprogbrug og i lovgivning. Senest vil man nægte statsborgerskab til ikkedanskkyndige torturofre, en uhyrlighed, der savner sidestykke i nyere dansk retshistorie.

Vores medborgere med muslimsk kultur- og trosbaggrund mange af dem danske statsborgere som os selv og mange højtuddannede og velintegrerede bliver over én kam udsat for forhånelser af deres religion og kultur, nedværdigende og diskriminerende omtale og usande kollektive generaliseringer. Selv Folketingets talerstol bliver benyttet i dette øjemed, og endog ministre udviser en ikke før set intolerance over for de etniske minoriteter i landet.

Når Dansk Folkeparti med regeringspartierne som garanter og ikke mindst som aktivt lovgivende medspillere udpeger en befolkningsgruppe med en anderledes fremtoning, dvs. indvandrere og flygtninge, som syndebugke, krænkes medmennesket i os alle. Vi glemmer, hvem vi er, og den rolle, vi som danskere tidligere i historien har spillet som hjælpere og beskyttere af de svage og forfulgte. Vi tvinges til at se et etnisk mindretal udelukkende som en anonym, ansigtsløs

gruppe og ikke som mennesker, dvs. som vidt forskellige individer med vidt forskellig oprindelse og personlighed, med hver sin særlige livshistorie og tolkning af tilværelsen. Individet viskes ud, tilbage står den fordomsfulde kliché.

Vi er i risiko for ikke længere at betragte vores muslimske medborgere som mennesker på godt og ondt som os selv. I stedet er der i det politiske liv og i medierne en tendens til udelukkende at se på dem som kriminelle, samfundsskadelige elementer og som potentielle voldtægtsforbrydere eller sociale klienter. Fremtrædende højrefløjspolitikere hæfter uvilkårligt i offentligheden mærkater på vores muslimske medborgere som »pest«, »baciller«, »kræftknuder«, »der venter på at blive mange nok til at slå os ihjel«. Vi kender denne retorik fra historien, senest fra Balkan, hvor den var en bebuder af de kun alt for velkendte etniske udrensninger. Der er tale om en glidebane af moderat racisme, der allerede i flere henseender er slået over i diskrimination og dobbeltlovgivning baseret på et »dem« og »os«. En regel for »os«, en anden for »dem«.

Regeringen har med sit medløb over for de anti-etniske tendenser et klart ansvar for atmosfæren af stigende intolerance over for landets etniske minoriteter, det gælder også i en vis målestok dele af den politiske opposition samt medierne, der ofte ukritisk viderebringer fremmedfjendtlige synspunkter. Af samme grund angiver en stor gruppe af indvandrere og flygtninge tonen blandt danske politikere og i medierne som en hovedårsag til, at de ikke føler sig anerkendt, men derimod udelukket i landet.

Netop den menneskelige og sociale anerkendelse, der er så afgørende for en vellykket integration, har det politiske og officielle Danmark ikke i praksis villet give de etniske minoriteter. Af samme grund er risikoen for en udpining af indholdet af retssamfundet og demokratiet med dets fundament af lighed for loven og mindretalsbeskyttelse nærliggende.

Uden en reel social anerkendelse både i dagligdag, arbejdsliv og i det politiske liv af de etniske minoriteter og deres store menneskelige ressourcer vil en større del af ungdomsgenerationen blandt de etniske minoriteter udvikle sig til en restgruppe, som vil blive fanget i en ond cirkel af udstødelse og modstand, som man netop har set det i mange franske byers forstæder. Uden reel social anerkendelse fra det danske samfunds side